

Jazz com una moto

Ignasi Terraza i Josep Maria Farràs fan pinya a «Plaça Vella», un disc de so clàssic i fogós

GUILLEM VIDAL
L'un és un dels pianistes amb més *swing* de Catalunya. A l'altre, Tete Montoliu el va definir directament com «l'únic músic de jazz que hi ha al país». Ignasi Terraza (Barcelona, 1962) i Josep Maria Farràs (Terrassa, 1943) fan confluïr els seus talents en un disc que, fa uns dies, ja es va presentar al Festival de Jazz de Terrassa, i en què també participa el saxofonista nord-americà Jesse Davis: *Plaça Vella*.

«Farràs, a la plaça Vella de Terrassa, hi jugava de nen i ara hi passa cada dia per anar a la botiga on treballa, i jo, encara que no sóc de Terrassa, sempre he relacionat aquest espai amb el jazz, gràcies al festival.» Ignasi Terraza ens atén al seu pis de l'Eixample de Barcelona, en un menjador que bé podria passar per local d'assaig, dominat per fotografies de grans tòtems del piano com ho són Hank Jones, Jelly Roll Morton o Oscar Peterson, a qui Terraza, acompanyat del quartet de Dado Moroni, ret homenatge des de fa uns mesos en un espectacle que, recentment, els ha dut al Festival de Jazz de Marciac. «Una plaça vella a mi

també em suggereix un punt d'encontre, i aquest disc sens dubte representa una trobada entre la generació del Farràs, que també és la de músics com el Tete, i la meva. Per a la seva, el jazz va ser una música que s'aprenia a través dels discos, d'escoltar molt la gent i de treballar durant temps amb músics. En la nostra, ja van aparèixer les escoles de música, amb l'avantatge que els coneixements són més ràpids, però l'inconvenient que homogeneïtzen els gustos de tothom, de manera que trobes molts músics versàtils capaços de fer de tot, però, també, poques veus pròpies.»

A *Plaça Vella*, un disc editat per Swit Records, segell creat pel propi pianista, Farràs, Jesse Davis, Terraza i el seu trio (Dimitri Skidanov al baix i Jean Pierre Deroüard a la bateria) alternen composicions pròpies amb lectures com ara *Amor em paz* de Jobim, *I remember Clifford*, de Benny Golson, o el *Solitude* ellingtonià. «Farràs és un trompetista de so brillant, un gran coneixedor del llenguatge del *be-bop*», diu Terraza. Jazz a cent. Capaç d'esquivar tota mena de revolts.

Josep Maria Farràs i Ignasi Terraza, de viatge cap a la plaça Vella de Terrassa.

NOVETATS

«KEEP IT HID»
 Autor: DAN AUERBACH
 Discogràfica: V2 Music
 Després d'haver engendrat, l'any passat, un disc excel·lent amb The Black Keys, el guitarrista d'Ohio

repareix amb una primera obra en solitari en què torna a vomitar tot el que va aprendre, de petit, escoltant els vells vinils del blues més cru de l'estanteria del seu pare. Un àlbum que, tanmateix, destil·la un esperit molt actual i que ens adverteix que no només els White Stripes han redimensionat el blues en ple segle XXI.

«MR. LUCKY»
 Autor: CHRIS ISAAK
 Discogràfica: Reprise
 L'home que, fa vint anys va captivar tot un David Lynch amb l'inigualable *Wicked game*, retorna amb un altre recull de

cançons que permeten que, des del més enllà, Elvis Presley i Roy Orbison puguin descansar tranquils. Els laments en les seves lletres no eclipsen la lluminositat que destil·la un repertori que, en certs moments, iguala la brillantor de discos magnífics seus com ara *San Francisco Days* (1993) i *Forever Blue* (1995)

«UN CAFÈ, SETANTA MATINS»
 Autor: ÉLENA
 Discogràfica: Music Bus
 Vuit anys després del seu debut, aquesta mena de supergrup de l'indie a Barcelona, del

qual Raül Fernández (Refree) ja no forma part, es decideix, com ja han fet anteriorment altres companys d'escena, a publicar un disc en català. La gran comunió entre les veus d'Helena Miquel (Facto Delafé) i Raül Moya es complementa amb l'enginy d'un productor que ja és tota una garantia: Ricky Falkner.